

Hat hét Ausztrália- keleti partján

1. rész – Utazás oda.

Már hetekkel, hónapokkal előtte készültem, a nem... már évekkkel ezelőtt eljátszottam a gondolattal, hogy de jó is lenne egyszer eljutni a Világ végére, leülni a Világ túlsó szélén, és belelógatni a lábamat az Óperenciás tengerbe, vagy mit is mondok, a Csendes Óceánba. Elolvastam – néha többször is –, az Ausztráliáról szóló könyveket, megnéztem minden filmet, ami róla szólt. Szerencsém is volt, mert tavaly decemberben egy sorozat indult a TV-ben erről a világról.

Szerencsém volt azért is, mert ismerősöm készült oda az öccséhez, és kimondatlanul is társat keresett ehhez a nagy vállalkozáshoz. Nagy vállalkozás, nagy utazás, mivel több, mint húszezer kilométerrel odébb van, a Világ túlsó felén. Csak az utazás oda legalább két nap. Kilenc-tíz óra eltérés van hozzánk képest, mármint ennyivel jár az órájuk előttünk.

Vízum – interneten két nap alatt megjön Hobartból, ez Tasmaniában van. Majd repülőjegy hónapokkal előbb- oda és vissza, párosan- így olcsóbb, aztán készülődés. Indulás január 27-én. Csak lassan esik le, hogy akkor nekünk az idén rövid lesz a tél, és két nyarunk is lesz...

Mit vigyünk ruhát: rövidnadrágok, pólók, de kell-e hosszú nadrág, ing és dzseki? Milyen cipő kell? Nos, óvatossá duhaj lévén vittem mindent, pedig a leányom azt javasolta: Apa, rakd ki, amit vinni akarsz, és felét tedd vissza a szekrényedbe!

Nem hallgattam rá, de azért korlátozott a távolság és a repülés szigorú szabályok, súlykorlátozások. Kell vinni házipaprikát, valamennyit magunknak, főzni, ha honvágyunk lenne, valamennyit a kinti barátoknak, hasonló célból. Egy kis, szilvaágyon érlelt, szarvasi vegyesrettenet PET-palackban. Néhány apró, de magyaros ajándék, csoki a családnak, ismerősöknek. Szóval összejött egy nagy csomag, bár nem volt tele a bőrönd. A kismam bezzeg mondta is, hogy nem baj, ha most nincs tele... először nem is értettem az enyhe célzást. Külön kézcsomagban egy váltó ruha, ha a hosszú úton elmaradna valahol a bőrönd, útikönyv, szótár – ez utóbbi nem tudom minek.

Indulás! Ferihegy 2, Budapest-London,

Ausztrália - nem sziget, ez egy földrész!

British Airways. Már az indulásnál késünk, felhős volt az ég, nem sok mindent láttunk, két kis szendvics, üdítő. Hát nem erőltette meg magát a BA. Már itt szembe-sülünk azzal, hogy az égi utakat nem lehet térképről leolvasni, a Föld gömb alakjával kell számolni... Prága, Magdeburg, Lipcse alatt repültünk el, majd valahol a Rajna és a Temze torkolatvidéke fölött jutottunk el a Heathrowra. Ott vezetnek a piktogramok és a táblázatok, no jó, egy kicsit az indiai-pakisztáni személyzet is (bár nem kapkodják el a dolgukat: ott van a Boarding table! –vetik oda lezserül). Még jó, hogy busz visz a T5 terminálra, mert áttekinthetetlen dzsumbuj az egész, ráadásul több ezer hektáron. A biztonsági vizsgálat már Pesten elég szigorú volt, de itt még keményebben kaptak el bennünket. Mindent be kellett rakni tálcákra, még a cipőt is, és még így is besípolt a biztonsági kapu. Félre is von egy jókora securitate és végigtapiz, hiába mondom neki, hogy biztosan a farmerdzseki gombjai... nincs pardon. Aztán nem talál semmit.

Kiterelnek végül, mehetünk a shopokon át, csak azokon áthaladva juthatunk el a gate-ig. Persze nem veszünk semmit, nincs is angolfontunk.

A tranzitban millió ember, te jó isten, ez mind velünk egy gépen akar utazni?

Egy AU-s gyerek (most már utólag tudom O.Z.-nek kell írni) hosszasan és hangosan cseveg a telefonján, már majd mindenki unja. A first class és a Gold card-osok jobbról előznek, még jó, hogy a sérültek-gyerekek is kapnak egy kis előnyt. Elsők között szállunk be.

Boeing 747-es. Így csak jönnek és jönnek az emberek: Igen a tranzitban ülök mind felszálltak a gépre. Vagy 400 ember. Kimondani is sok. Ez már Qantas Airways gép. A sztyuardeszkek abó-mintás (aborigin al=abó=benszülött) ruhában már előre vetítik a ránk váró hangulatot. Tizenkét óra utazás vár ránk. Gyula már ment ezen az úton, de más hallani, és megint más végigülni. Pedig valóban gazdag az ellátás, meleg ebéd-vacsora-reggeli, ital, gyümölcs igény szerint, víz, üdítő rendszeresen. Néha kénytelenek vagyunk felkelni és járni-mozogni a megmacskásodó lábainkon.

Az óriásgep „felment” Bréma, Berlin, Lódz alá, majd Kijev környékén... aztán lekapták a lámpákat és el is aludtunk pár órára. Valahol Afganisztán fölött ébredtem. Átaludtunk vagy 5 időzónát. Nagy havas hegyláncok a pakisztáni határ környékén. Valahol itt lehet (állítólag) Osama Bin Laden. Integgettünk neki, de még nagyon korán reggel volt, biztosan nem vette észre. (Érdekes most látom, hogy Osama és Obama csak egy betűvel különbözik!)

Valahol Delhi alatt haladunk Dél-keletre az indiai Dekán fennsík fölött. Majd az Indiai Óceán. Ajándékcsoomag vízzel, csokival, mentolos cukorkával, majd 'water'-t kérünk, de vodkát kapunk – a zajos gépen nem csoda a félreértés – de nem is nagyon bánjuk.

38900 láb, 11800 méter magasból gyönyörű szigetek Szingapúr előtt. Úgy tűnik túléljük valahogy a 12 ezer km-t és a 12 órát.

Elterelik a figyelmünket egy kis kajával, valóban galáns a Qantas. Étlapot adnak, lehet választani, csirke és bárány között. Lamb=bárány köris szósszal, rizzsel, puding, üdítő, víz, no és persze helyhez illoen ausztrál Shiraz bor. Ízlik a vörösbort, így ismétlést kérünk.

Szingapúr. Áttekinthetőbb a reptér, könnyen megtaláljuk a kapunkat. Marad két óra szétnézni, rendeződni, külsőleg-belsőleg. Egészen jól érzem magam: ezek a szingapúriak még nálam is kisebbek. Fantasztikus emberkavalkád, szinte tobzódik a genetika tarkaságában.

Kisebb Qantas gépre váltunk, hiszen innen már „csak” vagy 6 és fél ezer km, alig 6 és fél óra. Közben újra besötétedik, mire felszállunk, már ragyogóan kivilágított öblöket, városrészeket, hajókat láthatunk. Földrajzi ismeretünk jelentősen bővülnek: Ekkora Indonézia? Hiszen órákon át repülünk az indonéz szigetek és a Jáva-tenger fölött.

Majd itt a cél: Ausztrália. Darwin alatt a trópusi zóna fölött repülünk a sötétben. Katherine előtt rázkódni kezd a gép, csak úgy rezeg a szárnya az A-320-nak, nem is tudjuk sokáig nézni: trópusi vihar, be kell kapcsolni az öveket. Nagyon kerülünk. Sokáig repülünk Ausztrália fölött, sajnos felhős, és csak Brisbane előtt 1 órával kezd virradni. Már a harmadik napra virradtunk ezzel indulásunk óta: szerdán délután indultunk Pestről és most már itt péntek reggel van! Kótyagosodó fejünknek ez már sok. Még leszállás előtt van idő reggelire: ham and eggs, süti, gyümölcssaláta, dzsúz. Nem sok, de éppen elég. Végig mutatták az úton az előttünk lévő ülés háttámláján, egy kis képernyőn a sebességet, a megtett és az előttünk álló kilométert, a magasságot. Lehetett filmet nézni, játszani, rádiózni, bár egyik sem túl élvezetes a nagy zaj és surrogás miatt. Nyomják ránk a levegőt, de kell is ennek a rengeteg embernek.

Majd ráfordulunk a brisbane-i öbölre. Tessék mondani, ez már a világvége?

R.P.

Kenguru, jelkép és valóság mindenütt